Věrná láska

aneb BOJ O MILIONY.

Román Napsal Julius Mary

Andrea vyprávěl vše v největším kvapu. Lydia jej ani jednou nevyrušila. Jakkoliv ale velkou byla pozornost, přece jen se nevyrovnala pozornost Rouguinově. Skoro po celé své délce u dveří leže, bledý rozčilením, horečnatě rozpálený a hned zase se chvěje vzdor velké své schopnosti sebeopanování, naslouchal padouch napjatě i nenechal si ujíti jediného slova z celého vypravování.

"Jak dobře jsem učinil, že jsem se mezi nimi neobjevil!" promluvil pro sebe. "Jak moudře, že jsem se záležitosti té nechopil tak zhurta."

Přiloživ opět ucho ke dveřím, slyšel, jak Andrea dodal:

"Můj bratr brzo se vrátí. Poslední jeho psaní z Kolína nad Rýnem bylo plné naděje. Psal mi: "Učinil jsem veliký nález!" Za několik dní bude Emil u nás a časopisy vědeckého světa budou o něm se rozepisovati. Může radostně a s hlavou vztýčenu předstoupiti před Murada, neboť máme teprve patnácté ho července — rok bratrem vý míněný ještě neuplynul. Emil bude žíti — on jest zachráněn."

"Jest ztracen!" zabručel Rouguin.

A tiše, aniž by byl spůsobil šramotu, plížil se jako had chodbou, dostal se do předpokoje, otevřel dvéře a upláchnul. Dole setkal se Rouguin s domovníkem.

"Áh to si nechám líbiti!" řekl tento přívětivě. "Vy jste nedělal žádné hlouposti, vám sloužiti je opravdovou rozkoší.'

Rouguin neodpověděl — jen se tiše před sebe usmíval.

KAPITOLA XXII.

Gabriela jedná.

Všechna tato odhalení následovala ráz na ráz za sebou, tak že Rouguin byl oprvdu překvapen. Měl zapotřebí sebrati se, oddychnouti si, přemýšleti. Byl však mužem rychlého rozhodování a proto byl brzo hotov se svým plánem.

V odpoledne téhož dne psal markýzu z Argentalu o novém stavu věcí. Psalť mu:

"Musím s vámi mluviti. — Přijďte ke mně — očekávám vás. Nalezl jsem poslední dědice. Johanka Bertarova je mrtvo, zanechává však manžela a dva syny — to jest mnoho. Neopustím dům dokud vás nespatřím."

Rouguin svěřil toto poselství Louffardovi, nařídiv mu, by je donesl Norbertovi do ulice de Grenelle. Louffard ihned se tam odebral. Markýze nebylo doma. Loufard pospíšil do poslanecké sněmovny, spoléhaje na to, že ho tu nalezne. Čekal, ale markýz nepřicházel. Na to vrátil se Louffard do paláce Argentalova a zanechal tam psaní.

Gabriela nalézala se sama v salonu. Viděla muže, o němž věděla, že jest pomocníkem Norbertovým a jednatelem Rouguinovým, vejíti. To byl jeden z lidí, kteří ji unesli, ten, jenž tehdy s Laguyanem byl jejím žalářníkem. Měla tušení, že napomáhá při novým světla se štítících intrikách mezi markýzem a Rouguinem.

Jakmile Louffard dům opustil, Gabriela zazvonila. Vešel sluha, uklonil se a čekal.

"Viděl jste onoho muže?" tázala se markýza, ukazujíc na Loufarda, jejž bylo ještě na ulici viděti.

"Ano, madame, já jej viděl.'

"Co chtěl?"

"Chtěl pánovi odevzdati důležité psaní. Ve dvou hodinách byl tu již podruhé — konečně zde psaní zanechal."

"Dobře!"

Sloužící odešel. Gabriela odebrala se do komnaty manželovy. Okamžik váhala. Na psacím stole leželo psaní. Vzala je otevřela a četla.. Potom odebrala se do komnaty své. Byla bleda a chvěla se. Proč? Zmocnila se ji velká hrůza. Rouguin a Norbert byli všeho schopni, jednalo-li se o zmocnění se velkého bohatství. Oni nyní učiní vše!

"Zabráním dalším zločinům. Budu bojovati sama, bude-li toho zapotřebí. Napadne-li muž můj tuto rodinu, kteráž jest mou vlastní, nazne mne na své cestě!"

O půl hodiny později opustila Gabriela v jednoduchém černém šatu pěšky palác. Šla nějakou chvíli ulicí, potom spatřivši nájemný povoz, zastavila jej.

"Nu kam pak vlastně chceme, spanilá dámo?' 'tázal se kočí.

"Do ulice d'Allemagne," pravila Gabriela tichým hlasem. "Zastavte na rohu pasáže d' Hutpoul. Však rychle prosím!'

"Inu ovšem!' odvětil kočí se smíchem. "To jest opozděné dostanevíčko — to není žádný žert."

A po slovech těch popohnal své koně.

Co vlastně chtěla Gabriela v těch místech, kde od svého tajuplného a osudného zmizení nebyla vidána?

Jsouc zcela osamělá, od nepřátel obklopena, vzpomenula si markýza na Valentina, Trutata a Trompeleta, kteří ji již dříve hájili a kteří by ji jistě podporovali i v tomto boji, který manželi svému vypověděla. Vzpomenula také na Murada, obávala se však setkati se s člověkem, vůči němuž byla kdysi tak slabou, že jej milovala. A co by mu nyní také mohla říci? Dříve než by mu mohla podati zprávu, musela znáti jméno rodiny, o níž náhodou zvěděla, jméno těchto dědiců, jichž by pak Murad již dovedl obhájiti! Psaní Rougguinovo neobsahovalo ani jejich jméno, ani jejich bydliště.

Byla to náhoda, že Gabriela nyní jela do pasáže d'Houtpoul. Dostane tam adresu valentinovu? Po celý rok ho neviděla. Co se s ním asi dělo? Nejednou s pláčem naň myslela! Plakávala, říkajíc si: "On věří, že jsem mu nevěrna a že jsem s to markýze milovati! Domnívá se, že jsem lhala a že jsem věrolomnou! Jak asi mne přijme?"

Ve chvíli tu však neváhala. Dříve byla by její odhalení zavinila smrt otcovu — není byl Bertara mrtev. Čeho se potřebovala strachovati? Mohla se strachovati pouze o sebe a to se jí zdálo býti málo důležité. Srdce jí tím prudčeji bušilo, čím více se povoz blížil cíli. Byla bledá, rty její byly vyschlé i musela jich častěji slinou smáčeti.

Kočar se zastavil. Nebylo tu domovníka, jenž by mohl býti zavolán. Gabriela vešla do krámu ovocnáře. Viděla tu cizí obličeje — nikdo ji neznal. Ptala se po bytu Valentina.

"V druhém patře — na konci chodby," dostala za odpověd. Před očima se jí zatmělo. V druhém patře na konci chodby! To byl starý byt jejího otce, tam byla tak šťastnou, tam ji Valentin miloval, odtamtud odešla v den svých narozenin skošíkem na ruce, aby obstarala nějaké koupě! A nyní vracela se tam v hlubokém smutku za otce, jako markýza z Argegntalu — jako milionářka. Jak asi nalezne Valentina, jejž milovala a jenž ji na neštěstí nepochybně zůstal věrným?"

"Pan Valentin jest doma," pravil ovocnář, "sotva tomu pět minut, co jsem ho viděl vejíti."

Jak se chvěla, vystupujíc po schodech nahoru — jako dělnice běhávala nahoru, vesele si prozpěvujíc. Jak jí to mrazilo, když kráčela tmavou tou chodbou, kde se opírala o vlhkou zeď, aby se k zemi neskácela! A jak jí bylo, když na dvéře zaklepala.

"Vejděte!" ozval se z vnitřku nějaký hlas.

Byl to jeho hlas — znala ho příliš dobře. Valentin tu byl Chtěla zvednouti ruku, aby zmáčkla rukojeť u zámku, aby dvéře otevřela, nedostávalo se jí však k těmto pohybům síly — byla v tu chvíli tak slabá jako malé děcko — i domnívala se, že se musí zalknouti.

"Vejděte!" ozvalo se znovu.

Pojednou ozvaly se kroky. Dvéře se otevřely. Proud světla spadal na Gabrielu.

Valentin ucouvnul, tiskna ruce k srdci i vykřiknu hlasitě. — Gabrielo! Gabrielo!" zvolal.

Ubohá žena nemohla učiniti kroku. Cítila, že musí sklesnouti i zamhouřila oči.

"Gabrielo! Nešťastnice!" vyrazil ze sebe z prudka. "Co zde pohledáváš?"

"Netup mne — —nevyháněj mne — zvíš vše!"

Sklesla na kolena a propukla v srdcelomný pláč. Gabriela a Valentin se po celý rok neviděli i pohlíželi nyní na sebe okamžik mlčky, rozrušeni. Vzdor jednoduchému smutečnímu šatu jevila Gabriela neobyčejnou eleganci. Šat její byl znamenitě shotoven a ukazoval půvabně její vzrůst. O její černý klobouk pěkně se odrážela podivuhodná bledost jejího obličeje.

I Valentin byl změněný. Vše co před nedávnem na něm ještě bylo dětského, bylo nyní to tam, Ramena jeho se rozšířila. Vlas měl na zad učesaný a mohutně vyvinuté čelo mu pěkně slušeno.

Pracoval. .Gabriela ho vyrušila z práce. Knihy, papíry, nákresy pokrývaly malý stůl pracovní vedle stolu, na němž Gabriela druhdy shotovovala své uměl ékvětny. Všude bylo viděti knihy, chemické, fysikální, technická díla — všude známky vážného, vědeckého zaměstnání — opravdového studia. Valentin nechal mladou ženu vstoupiti a nabídnul jí místo. On sám zůstal vážně a smutně státi.

Gabrielo' ujal se mladý muž slova, "proč jste sem přišla? Není to přece k vůli mně a zajisté že jste neočekávala mne zde nalézti. Vždyť přece nemůže stávati ničeho, co by mohla míti markýza z Argentalu se mnou společného! Chtěla jste nepochybně znovu spatřiti ten koutek Paříže, kde jste tolik let v chudobě žila — chtěla jste nynější svůj stav porovnati s tehdejší bídou. Nechci vám v tom překážeti. Zůstaňte zde, Gabrielo, jak dlouho jen se vám bude chtíti — já adejdu i budete tu nevyrušována!"

"Přišla jsem k vůli vám. Mýlíte se, můj příteli, a já vás prosím, abyste mne více nepokořoval — jsem tak dosti nešťastna —"

"Nešťastna — vy?" odvětil mladý muž s opovržlivým úsměvem. "Což nemáte všechno, abyste mohla býti šťastnou? Bohatství, abyste moha ukojiti všechny své nároky na přepych — šlechtické jméno — manžela, jenž vás miluje a jejž vy zbožňujete — —což pak by vám ještě mohlo scházeti?"

Markýza truchlivě sklonila hlavu a odpověděla smutně: — "Jste vůči mně příliš ukrutným, Valentine — mohl byste toho někdy litovati — nezasluhuji tohoto výsměšku!"

"Madame, nezahrávejte se svou obětí! Osud váš je závidění hodný —"

CIKÁNSKÁ HISTORIE.

Napsal Jaroslav Hašek.

Nový majitel panství Fuezes Banockého byl prodchnut zásadami humanitními proti všemu zvyku uherské šlechty.

Bylo to tím podivnější, že byl dokonce i husarským poručíkem.

István Káposfalti, tak se jmenoval, měl dobré, šlechetné srdce po své matce, která, když dala kdysi vyhnat starého správce, poněvadž ji okrádal, dlouhou dobu nad ním sama plakala.

Měl srdce měkké, tak měkké jako maso zralých, žlutých melounů, které na polích za zámkem skláněly až k zemi své hlavy.

Tak dobré srdce měl, o kterém mohly v Pešti vypravovati celé historie chansonetky s publikem na líci, že viděl-li pláč a slze pěkných dívčích tváří, vše pro ně udělal, ba i plakal, vypil-li před tím několik lahví jagerského, ano i plakal, ačkoliv byl husarským poručíkem.

Tak dobré srdce měl, že byl nucen prodati staré sídlo pod Jágrem na trati Hatvan-Gyendes. Lidé, kteří ve všem nachází špatnost, říkali, že István Káposalfi ve třiceti letech měl úplnou pleš, kterou však on odůvodňoval přílišnými starostmi na vojně a pak zimnicí, kterou byl stižen při manévrech v bažinaté krajině u Gyarmatu.

Panství Fuezes-Banocké koupil za lacinou cenu. Totiž za zbytek, který mu byl vyplacen po vydražení jeho starého sídla šlechtického.

A z bývalého husarského poručíka, ozdoby promenády v Andrási utcze v Pešti, stal se jednoho krásného jitra, kdy slunce červené jako záplava hořící trávy objevilo se na východě, pouhý statkář, mající starosti, zda na trhu v městě stoupne cena kukuřice, či zda klesne.

Toho ráno dal si totiž zavolati šafáře, a řekl k němu:

"Jsem zde již týden a dosud nevím, jak vlastně můj velko statek vypadá. Buďte tak laskav a proveďte mne všude. Chci vidět i stodoly, kurníky, stáje, zkrátka všecko."

Šafář nebyl s to chvíli vypraviti ze sebe ani slova. Tak ho řeč překvapila.

"Velkomožný pane," pravil po chvíli, "račte laskavě uvážiti."

"Co mám ke všem čertům uvažovat," zlobil se šlechtic.

"Račte uvážit," odvětil klidně šafář, "že dosud nebylo u nás zvykem, aby panstvo prohlíželo si stodoly a hospodářství. A pak právě za našimi statky bydlí cikáni ve čtyřech boudách. A tito cikáni, jak víte, nejsou lidé příliš čistí."

:'Dám je vyhnat," řekl urozený pán.

"Račte odpustit, velkomožný pane," řekl šafář, "je to divná věc s těmi cikány. Nebožtík pan hrabě byl jim zavázán vděčností. Totiž nebožtík pan hrabě rád pil a jednou, když se napil, padl na cestě do žumpy. Ale tu se stalo, že cikán Faraš vytáhl pana hraběte ze žumpy, vzkřísil a u ohňů ve své boudě osušil. Byla totiž nebožka paní hraběnka velmi zlá. Od té doby měl rád, velmi rád pan hrabě cikány. Ono se také lecos říkalo."

Šafář zatahal důvěrně urozeného pána za kabát. "Říkalo se, že on, nebožtík pan hrabě potom chodíval k cikánům, ne k vůli starému Farašovi, ale k vůli jeho dceři. Víte, dcera, vlastní dcera. Říkají jí Guža, to je cikánsky a znamená to večernici."

"Hezké jméno," pochválil Káposfalfi, kterého tato cikánská historie počala zajímat, 'a nic jiného se nevypravovalo?'

"S nebožtíkem panem hrabětem chodíval jsem často a tu on mně vyprávěl leccos. Ta Guža je čert. Jednou přišel také do boudy a štípl Gužu do tváře. Kdyby mne vrchnost štípla

Paní Hooverová, choť národního potravního komisaře s dceruškou ve své válečné zahrádce.

do tváře, z úcty k vrchnosti bych mlčel, ale Guža způsobila stařičkému panu hraběti velkou výtržnost a pohoršení. Na před mu nadávala a pak smýkala s ním. Ano, urozený pane, to je divoška. A nebožtík pan hrabě si toho nezasloužil. Chudák, pan hrabě. Ztrácel paměť poslední dobou. "Šafáři, kolik je mi let?" ptával se mne. Byl to dobrý pán. A rozpustilá Guža na něho křičela: "Dědečku ze žumpy!" Šafář si hluboce vzdychl. "Je s těmi cikány potíž," vypravoval dále. "Krade ta banda jak může. A jednat s nimi příkře se nevyplácí. Jsou schopni všeho. Políbí ruku, a když zajdeš, smějou se ti."

"Příteli," řekl urozený pán, "dobrota víc zmůže nežli příkrost. To bylo vždy mým heslem." Urozený pán přijel si rukou přes holou hlavu.

"Dobrota," zavzdychl si šafář, "ta se nevyplácí. Jako náš nebožtík pan hrabě jednal s cikány vždy šlechetně. Jednou, pamatuji se ,přišel rychtář ze vsi k němu a stěžoval si, že cikáni v noci odvedli mu z chléva vepře. I vydal se pan hrabě k cikánům. Šel jsem s ním. Přijdeme do první boudy. Pan hrabě mluvil k nim, aby nekradli, dobře se chovali, že jsou také lidé, že je dá všechny zavřít, když nevydají vepře, že však je nedá zavřít, poněvadž ví, že v příští noci pěkně zas dopraví vepříka do chléva, kam patří. On že řekne starostovi, aby po celou noc nechal chlév otevřený a nezamykal. Cikáni políbili panu hraběti ruku a neřekli tak ani onak. Ale ráno druhého dne! Starosta div neplakal, když vykládal panu hraběti, že nechal chlév otevřený, podle nařízení pana hraběte, ale že cikáni vepře nevrátili, naopak druhého vepříka odvedli, a ještě k tomu dvanáct králíků ukradli. Pan hrabě chtěl je tedy dát zavřít, ale právě druhého dne na to spadl do té žumpy."

Šafář chtěl po druhé vykládat příhodu o žumpě, ale Káposfalfi ho přerušil: "Dobrota nesmí se zaměňovat s hloupostí. Můj předchůdce byl dle všeho trochu hloupý, který nerozuměl ani za mák hospodářství. Nyní chci vidět cikány a upravit jejich poměry. Veďte mne!"

Prošli zahradou a ocitli se na jižní straně, jejíž zeď byla porostlá révou. Hrozny visely dolů a mezi nimi kmitaly se jakési uspěněné a snědé hlavy dětí.

"Vidíte, velkomožný pane, to jsou hoši cikána Tereka, již se ohlašují. Guža ráda hrozny."

Bývalý poručík se zastavil. "Ke všem čertům," pravil, klepaje šafáři na rameno, "nemohu si vysvětlit, co pořád je s tou Gužou. Guža prý ráda hrozny. Jestli Guža ráda vepřovou pečeni, cikáni ukradnou vepře a vy řeknete: Guža ráda vepře."

Káposfalfi se zasmál, domnívaje se, že řekl něco velmi vtipného. "Ostatně," pokračoval, "jest Guža vskutku hezká?"

"Jest velmi hezká urozený pane," popisoval šafář Gužu, 'předně má krásné oči. Když se podíváte na ně z blízka, tu zdá se vám, že se svět točí zrovna tak, jako kdybyste vypil na ráz bůhví kolik vína. Jsou černé, abych tak řekl, jako černý močál — víte urozený pane, byl jste za Hatvanem, viděl jste ten močál za městem asi tři hodiny, takové jsou její oči. Obličej je černý, snědý, uši má malé a vlasy." Šafář se zamyslil a povzdechl si. "Vlasy velkomožný pane, ty jsou jemné a černé. Černější nežli kabát velkomožného pána. Při tom je ale Guža nesmírně hrubá," skončil svou poetickou řeč šafář.

Vyšli ze zahrady a kráčeli podél potoka, kde praly ženy ze vsi. Tloukli palicemi do prádla na kamenu a když viděly urozeného pána, přestaly prát a šeptaly si: "To jistě jde se podívat urozený pán na Gužu. Aby ho šafář neveď. Že se nestydí."

Čtvrt hodiny cesty za potokem jsou banocké cikánské boudy. Určit statisticky přesný jich počet jest velmi těžké, neboť zbourají-li cikáni jednoho dne několik bud,, vystaví přes noc opět nové a tak počet jejich se stále mění. V postavování bud sledují Fuezesbanočtí cikáni jistý cíl. Před léty byly jejich boudy postaveny prý hodinu od obce, a dnes jsou postaveny až k vesnici.

K těmto boudám slepeným z bláta a slámy, které za večera při svitu měsíce vypadají jako zákopy před pevností, vedl šafář urozeného pána.

Když se přibližovali k boudám, bylo slyšeti zpěv cikánské písně: "Biš punty zaštera, ra ra, tři libry železa dali na mé nohy." Píseň dojemná a tklivá, opěvující loupež a krádež a teskníci nad zavřením ubohého cikána zloděje.

První, kdož se z cikánské rodiny objevila byla Guža.

"To je Guža," pravil šafář, sleduje její hbitou postavu, kte zmizela v boudě, odkud valil se dým, pocházející dílem z ohniště, dílem z krátkých dýmek.

Káposfalfi vnikl se šafářem do boudy, kam zmizela Guža a chvíli neviděli nic pro dým, částečně jsa též omámen nezvyklým dusnem a zápachem, neboť cikáni páchnou jinak nežli usedlí obyvatelé Evropy.

Neviděl chvíli nic, než cítil, že jest obklopen cikány, směsí větších i menších, kteří dychtivě hnali se k němu a líbali mu ruce.

Když za chvíli si uvykl našeho, zpozoroval, že stěny boudy pokryty jsou pestrými kousky koberců, totiž kousky látky, která před lety snad sloužila za koberec, a kolem těchto stěn, že sedí na zemi několik dětí, stará cikánka, starý cikán a Guža.

Poznal ji hned dle vypravování šafáře. "Ty jsi Guža!" řekl k ní; a na místo, aby odpověděla ona, pustil starý cikán Faraš příval slov: "Vaše milosti, nejlaskavější urozenosti, to Guža, dcéra má, vaše velebnosti, toť ona nehodná, která zde sedí na místo, aby šla políbit ruku urozenému pánu, který milostivě přišel podívat se na naši chudičkou boudu."

Řeč Farašova vzala na se plačtivý ton. "Ba že chudička, zcela bídná a mizerná," pokračoval, "za živobytí nebožtíka urozeného pána hraběte, bylo a bývalo, dlouhá léta tomu, vaše milosti lépe, mnohem lépe. Jedli jsme a pomáhali našim vedlejších boudách. Dovolila-li jeho milost, by Guža — polib darebná, urozenému pánu ruku! — směla chodit každého dne do kuchyně panské pro zbytky, které milostivá vrchnost neráčila laskavě sníst."

(Pokračování.)

→ **Kupujte VÁLEČNÉ ÚSPORNÉ ZNÁMKY a pomáhejte tak Strýci Samovi i staré vlasti.**

Severovy léky udržují zdraví v rodině.

Pocení nohou

jest nejen nepříjemné, nýbrž i zdraví lidskému škodlivé. Činí nohy bolavými, chůzi obtížnou a nepohodlnou a zanechává často nesnesitelný zápach. Nač se tak trápiti, když pomoc jest na snadě a rychlá? Kupte si v lékárně

Severův Prášek na nohy

(Severa's Foot Powder). Umyjte si vždy na noc nohy v horké vodě a ráno vetřete trochu prášku do nohou, na šlapadla, mezi prsty i do paty a vsypte trochu prášku i do střevíců a punčoch. Jest to nejlepší pohova pro potící se, bolavé, nabehlé a unavené nohy. Udržuje obuv, punčochy i nohy v suchu. Cena 25 centů za krabici všude v lékárnách.

W. F. SEVERA CO. CEDAR RAPIDS, IOWA

UPOZORNĚNÍ!

RESTAURANT

Nový, moderně zařízený otevřen v č. 5450 BROADWAY proti E. 55. ul.

Ct. hostům jsou předkládány chutné pokrmy při vzorné obluze. Otevřeno ve dne i v noci. Službovolní

GUSTAV PAULUS a MIKE TSIGRITZ, maj.

NYNÍ JE ČAS

abyste navštívili spolehlivého jednatele, pak-li chcete prodati neb koupiti dům neb farmu. Obraťte se s důvěrou na

TOM. SUCHÝHO,

pozemkového a pojišťujícího jednatele

8602 BECKMAN AVE.

Tel. Princt. 1676-W.

Nečiňte jiných pokusů

užíváním jiných balsámů proti kašli, když znáte spolehlivost a jistotu Alblova White Pine Tar Mentholated Cough Balsam.

ALBL BROS.

4821 BROADWAY.

BRATRI OPAVA

Ryze český železářský obchod a pokrývači. — Máme všechny potřeby pro domácnost a vyřizujeme správky kamen a střech.

4017 Broadway

Tel. O. S. Union 337.

KALAL

Jediný český výhradní optik v Clevelandu. Praktický a spolehlivý.

Ceny uspokojí každého. Úřaduje od 9 hod. ráno do 8:30 hod. večer.

4939 Broadway, Č.N.S.

MIKES

UPLNÉ ZÁSOBY diamantů, hodinek, stříbrného náčiní, broušeného skla atd.

Ceny mírné. Veškeré zboží zaručeno.

Praktický klenotník a hodinář.

4939 BROADWAY, v České Národní Síni.